

El Parlament del Principat debat l'orientació política general del consell executiu

Qui debat passa, any empeny

El debat de política general és l'escenari on les diferents forces polítiques del Principat despleguen les seves cartes. Durant tres dies la classe política conviu, discuteix, exposa o s'oposa, i frueix en el marc de la sala de plens o en els passadissos.

Quan el president del Parlament **Joaquim Xicoy** anuncia solemnement "comença la sessió", s'inicia el darrer debat sobre "l'orientació política general del consell executiu" d'aquesta legislatura. El darrer perquè l'actual curs polític és curs d'eleccions autonòmiques, siguin al desembre o, com tot sembla indicar, a l'abril. Si bé el factor electoral no ha condicionat excessivament el debat, sí que ha estat centre important de discussió la qüestió nacional, com a continuació i a la vegada cloenda, almenys parlamentària, de la polèmica nacionalista viscuda les últimes setmanes.

Malgrat això, ha estat un debat tranquil, sense estridències ni enfrontaments insalvables, on cada grup polític ha fet el paper que li correspon. La classe política catalana viu una fase on gairebé predomina el *fair-play* per sobre la diferència partidista. Els diputats arriben al plenari amb somriures amplis, difícilment es detecta algun símptoma de tensió. Els que encara no s'havien trobat després de les vacances se saluden cordialment, siguin de la majoria governant o de l'oposició, de dreta o d'esquerra, independentistes o dependentistes. Ni el radicalisme nacionalista d'**Àngel Colom** ni l'espanyolisme refundat, subtil i refinat d'**Aleix Vidal Quadras** fan estripar les vestidures a ningú, tot i que el darrer va aconseguir posar en tensió **Raimon Obiols** predicant una suposada "mort del socialisme" i es va guanyar l'única petició de correcció feta pel president de la cambra a un diputat durant tot el debat. Però prescindint de topades anecdòtiques o de les lògiques diferències estratègiques dels diversos partits, el debat d'enguany ha deixat clara la coincidència general que l'actual situació d'autogovern de Catalunya és millorable, en major o menor grau, segons cada grup.

Com cada any, i tal com preveu el reglament, **Jordi Pujol**, com a president

Tothom ha coincidit que l'actual situació de l'autogovern és millorable.

de la Generalitat, fou l'encarregat d'engegar la discussió. Davant d'ell, una majoria absoluta de diputats de CiU que li donen confiança per parlar. Tots els grups de l'oposició, en ple, també presents a la sala. I per si fos poc, a la llotja dels convidats, la seva esposa, **Marta Ferrussola**, i el secretari general de Presidència, **Joaquim Pujol**, que va seguir atentament el debat desde la mateixa cadira que ho feia el seu antecessor, **Lluís Prenafeta**. També la llotja acollí polítics sense escó, com el dirigent d'Unió **Josep A. Duran Lleida**, l'ex-president del Par-

lament i president d'ERC **Heribert Barrera**, l'antic líder de la secció catalana del PP **Jordi Fernández Díaz**, i el nou regidor d'Iniciativa a l'Ajuntament de Barcelona **Francesc Vicens**.

En aquest escenari **Jordi Pujol** realitzà el seu discurs. El president de la Generalitat, partint de l'afirmació que Catalunya necessita un "nou impuls", concretà en quatre punts el seu programa d'autogovern per als propers mesos, sense parlar d'objectius finals però també sense fer èmfasi en la gestió de l'executiu. Els quatre punts de l'agenda de

Pujol són, primer, que la Generalitat sigui el govern principal a Catalunya, de manera que l'administració central re-dueixi al mínim la seva presència. En segon lloc, que quedi garantit plenament l'estatus jurídic del català i es recuperi el caràcter exclusiu de les competències en matèria de cultura. En tercer lloc, avançar cap a l'autonomia financera amb un nou acord en aquest sentit amb l'estat, i finalment, com a quart punt, el respecte a les competències de la Generalitat. Aquest programa de mínims va acompanyat de dos supòsits essencials per a

Si Pujol va fer el seu paper de nacionalista moderat, capaç de jugar i adequar-se a marcs més amplis, l'oposició tampoc sorprengué i cada grup escombrà cap allà on més li convingué o cap a on millor es mou. El torn de l'oposició arriba el segon dia de debat. És la sessió més dura per la seva durada, més de nou hores, i per la dialèctica entre partits. Hi ha pujades de to, sol aparèixer el Pujol amb geni, hi ha rialles en fases més disteses o còmiques, amb **Vidal Quadras** com a instigador principal, i hi ha moments tediosos, especialment quan

cionalisme exaltat continua sent perillós per a la construcció d'Europa i per les reaccions de "neocentralisme" que pot provocar a l'estat. Pujol no recollí l'intent de pacte socialista i replicà la crítica a la gestió amb una llarga exposició de l'obra de govern.

Més a l'esquerra i centrant-se principalment en el benestar social i l'ecologisme, intervingué **Rafel Ribó**. El dirigent d'Iniciativa per Catalunya titllà d'"estèril" el pragmatisme del govern i negà que s'hagués millorat l'autogovern. La rèplica de Pujol fou dura, desqualificant la ideologia de l'opositor per "tronada".

També sortí el Pujol contundent quan tocà replicar les tesis independentistes presentades a la cambra per ERC, en boca d'**Àngel Colom**. El dirigent republicà reclamà "ser amos de nosaltres mateixos i no vassalls forçosos de l'estat espanyol" i exposà el seu conegut programa "pacífic i democràtic cap a la independència". La rèplica del president, esperada amb gran expectació a la cambra i entre l'opinió pública, no volgué deixar lloc a dubtes: la independència no és possible i només pot triomfar en situació de crisi del marc estatal, condició aquesta que no es dona en el cas català. Pujol encara anà a més i polemitzà amb Colom sobre la trajectòria històrica del seu partit, negant-li el caràcter independentista i recordant-li el seu tarannà col·laborador amb el govern central, tant de Macià com Companys. En els ambients parlamentaris es comentà que Pujol volia tancar definitivament la polèmica independentista i que no havia volgut deixar cap esclatxa. Malgrat això, també es comentà que, si hi havia tanta dedicació al tema, és perquè no és només un miratge, i en alguns moments sembla que discuteixin el pare prudent i el jove agosarat. En definitiva, cada partit havia jugat les seves cartes.

De totes les intervencions de l'oposició, la del representant del PP **Aleix Vidal Quadras** fou un cas a banda. Repartí contra tothom. Contra CiU, pel costat nacional i contra el PSC, pel costat ideològic. Tot això amb la seva peculiar, però ja no sorprenent, capacitat d'ironia. Aconseguí fer saltar Obiols, que l'acusà de tenir "mètodes nazis de confusió" per barrejar el socialisme democràtic amb els sistemes comunistes recentment desapareguts, però no aconseguí portar el president de la Generalitat cap al terreny de l'espanyolitat. Va irritar i va fer riure la cambra, però no era nou. El que sí -que va ser nou i destacable va ser l'ex-

JORDI MOREIRA

Pujol: tota reivindicació té com a valor fonamental i prioritari la convivència i s'inscriu en el marc legal vigent, Constitució i Estatut, que no cal modificar.

Aquest missatge tranquil·litzador, sobretot per a l'oposició, anà acompanyat d'un altre missatge d'avertència, directament dirigit a Madrid, recordant que la predisposició a arribar a acords ha de ser corresposta, perquè "no fer cas en un moment donat a un interlocutor després s'ha lamentat". Tot un símptoma que fa pensar que Pujol espera resposta del govern central a les seves peticions.

el president trau les carpetes de la gestió per replicar **Obiols**.

Precisament, el primer secretari del PSC, satisfet per la claredat presidencial pel que fa al model nacional i a la prioritització de la convivència per sobre d'altres qüestions, realitzà una intervenció de doble sentit: per una banda la crítica a punts concrets de la tasca de govern i a la vegada buscà, des de la seva postura, un acord sobre els objectius bàsics per desenvolupar l'autogovern. A aquesta postura hi afegí, més matisada que en exposicions anteriors, la idea que el na-

L'independentisme, a debat al parlament.

JORDI MORERA

posició sobre la seva patent de catalanitat feta quan argumentava que ell, i per tant molta gent d'aquest país, té dues llengües pròpies i no una, tal com diu l'estatut. Segons el diputat popular, la seva catalanitat es troba, entre altres factors, en el "codi genètic", afirmació que va provocar més d'un esglai a la sala.

La tercera i darrera sessió del debat de política general està dedicada a presentar i votar propostes de resolució. Tot el que s'havia de dir ja està dit, les llotges de convidats de la cambra ja estan buides i fins i tot no estan presents alguns presidents de grups de l'oposició. Cada grup porta les seves propostes, però només surten aprovades les de la majoria convergent.

Destaca l'aprovació de la voluntat de "desplegar el dret a l'autodeterminació" i també una resolució aprovada amb el suport del grup socialista i popular demanant la revisió de l'actual sistema de finançament i l'adopció d'un pacte que el millori. La proposta a favor del dret a la independència presentada per ERC només va aconseguir el suport d'aquest partit, malgrat els intents de Josep Lluís Carod Rovira, que, tot i saber d'antuvi la posició de CiU, va intentar apel·lar a la seva "fibra patriòtica". Inútil, un any més no s'ha mogut ningú del paper que li tocava representar.

Pere Martí

Frases, frases, frases

En un debat de política general es diuen moltes coses. Algunes s'expressen per elles mateixes, i altres ténen un fons que permet entreveure símptomes. En aquest recull hi ha de tot:

— "Espanya continua tenint serioses febleses polítiques i econòmiques." (Jordi Pujol)

— "El govern espanyol manté una actitud poc favorable als drets dels pobles." (Jordi Pujol)

— "Sense temes pendents [en autogovern], no hi hauria hagut tant de rebombori."

— "Catalunya pateix per via fiscal una gran sagnia." (Jordi Pujol)

— "No cal canviar la Constitució ni l'Estatut, tret que totes les nostres reivindicacions topin amb un mur." (Jordi Pujol)

— "La convivència és un bé preciós contra el qual ningú té dret a atemptar." (Jordi Pujol)

— "Celebrem que sigui CiU qui demani ara l'autodeterminació." (Àngel Colom)

— "Heu acceptat el que se'ns imposà per la força: ser espanyols." (Àngel Colom)

— "Un dia, un diputat proclamarà des d'aquí mateix la república catalana."

— "La independència pot portar situacions d'immobilisme i frustració." (J. Pujol)

— "El socialisme democràtic porta plom

a l'ala." (Aleix Vidal Quadras)

— "Ha estat l'ànsia de recuperació de les llibertats el que ha portat a reivindicar els drets nacionals." (Aleix Vidal Quadras)

— "Reclamar un estat és anar contra corrent." (Aleix Vidal Quadras)

— "CiU pateix un esgotament de model i de missatge." (Rafel Ribó)

— "El to d'aquest debat marca la força de Catalunya." (Raimon Obiols)

— "La sintonia bàsica entre els grups d'aquesta cambra és més necessària que mai." (Raimon Obiols)

— "Estem contra qualsevol tipus de discriminació." (Raimon Obiols)

— "Ens convé la unitat política d'Europa, i no que Europa es converteixi en un caos o un supermercat." (Raimon Obiols)

— "És a través de la unitat europea que Catalunya trobarà la seva plenitud nacional." (Raimon Obiols)

— "Hem sol·licitat un esforç comú, però ha estat inútil." (Higini Clotas)

— "No posem a votació l'exercici del dret [a la independència], ni la conveniència del dret, només el dret. ¿Qui pot oposar-s'hi?" (Josep Lluís Carod Rovira)

— "Si fracasés l'acord de finançament, estudiariem el model de concert econòmic." (Domènec Sesmió)

Pere Martí